

TE VAGY NEKEM A TŰZ

ABBI GLINES

A **Sea Breeze**
sorozat második
kötete

Dream
válogatás

arcus Hardy abban bízott, hogy egy kellemes év vár rá a főiskolán, és végre elfelejtheti az előző nyarat. De családi bonyodalmak miatt vissza kellett költöznie az óceánparti Sea Breeze-be. A szoknyavadász Cage-nél húzza meg magát, ám a lakásban folyamatosan ki-be járnak az emberek. Többségében hosszúlábú lányok, aki legfeljebb egy-két éjszakát töltenek ott.

Marcus próbálja összeszedni magát, de úgy tűnik, ezt a nehéz időszakot csak egyetlen dolog tudja feledtetni: egy gyönyörű, vörös hajú lány. Willow – avagy Low – gyakori vendég Cage lakásában. Kettőjük viszonya nem egyszerű: Cage kihasználva a főiskolai baseballsztárság előnyeit minden csinos lánnyal lefeküdt, aki csak az útjába kerül, de úgy képzelte, hogy feleségül fogja venni Low-t, majd ha kitombolta magát.

Marcus képtelen felfogni, hogyan működhet ez a kapcsolat, mindent megtett annak érdekében, hogy lebeszélje erről Cage-et és Willow-t. De aztán a szépen felépített tervet keresztülhúzza egy elképzelhetetlennek tűnő felismerés. Marcusnak választania kell Low és a családja között. Mert amikor kiderült az igazság, nem maradt más választása.

ABBI GLINES számára mindig férje a legjobb múzsa. A sorozat első része, a *Te vagy nekem a levegő*, egy olyan szerelmi történet, amely egy csónaktúrájuk emlékezetes pillanatának köszönhető. „Egész életemben írtam, de igazán akkor sikerült kiteljesednem, amikor rátaláltam a saját témáimra. Azt hiszem, hogy sohasem fogok felnőni, valószínűleg ez a magyarázata, hogy egy fenegyerekhez mentem feleségül.”

Tudjon meg többet a könyvről:

www.abbiglines.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ez a regény nem csupán egy könnyed szerelmi sztori. Abbi megfűszerezi a történetet küzdéssel, kitartással és nehéz döntésekkel.”

Barnes and Noble

„Szívszorító, ahogyan Low hátrahagyja a gyerekkori védelmezőjét az igaz szerelemért. Megindító, példátlan és lehegylő történet. Abbi most sem okoz csalódást.”

Goodreads

„Igazi vérpezsdítő olvasmány. Magával ragadó, ahogy felizzik a szenvedély. Abbi verhetetlen abban, hogyan ábrázolja a szerelmet száz meg százféleképpen.”

The Life of Fiction

„Létezik-e barátság egy fiú és egy lány között? Nem akar az egyik mindig többet? És mi van akkor, ha belép egy harmadik fél a képbe? Abbi Glines új regényében ezekre is választ kapsz”.

Amazon

„A regény új szerelmi kalandra csábít. Ha igazi, perzselő olvasmányra vágysz, kövesd Marcus és Low történetét. Tüzes és szexi könyv.”

I Heart YA Books

ABBI GLINES

TE VAGY NEKEM A TŰZ

— részlet —

1. fejezet

MARCUS

A hazaköltözés kikészített. A városban minden arra emlékeztetett, hogy mi a fenének kellett eljönnöm onnan. Megvolt a magam élete Tuscaloosában, csak azért, hogy aztán jól otthagyhassam. Itt Marcus Hardy vagyok. Bárhová megyek, mindenki ismer. Ismerik a családomat. Most meg... mindenki a családomról beszél. Na, éppen ezért jöttem haza. Nem hagyhattam ezzel az egész történettel magára a húgomat meg az anyámat. A fejünk felett keringő botrány elrabolta a lehetőségeimet és a szabadságomat. Most még csak kevesen tudnak a történetekről, de ez csak idő kérdése. Hamarosan egész Sea Breeze tudni fogja, hogy mit művelt az apám, és főleg, hogy kivel művelte azt. A partvidéki Mercedes király cím elég magas rangnak tűnt egy bizonyos nálam alig idősebb, kis pénzéhes lotyó számára ahhoz, hogy ágyba ugorjon az én drágalátos apukámmal.

Amint megláttam az apám irodája melletti asztalnál, tudtam, hogy valami nem stimmel. Fiatal volt, elszántan dohányzott, és látszott rajta a mohóság.

Az apám nem bírta magával, és most az anyámnak meg a húgomnak kell viselnie a szégyent. Az emberek szánakoznak az anyámon. Ez már önmagában is rettentő, pedig azt még nem is tudja az anyám, hogy a riválisa éppen hogy csak nagykorú. Egyik este a húgom, Amanda az irodában összefutott velük, amikor apámnak vacsorát vitt. Ezt követően hisztérikusan zokogva felhívott. Ott kellett hagynom a sulit, csomagoltam, és irány haza. Ezt kellett tennem. Szükségük volt rám.

Ajtókopogás szakította félbe a gondolataimat, felálltam, hogy megnézzem, most éppen milyen csajszi keresi Cage-et. Isten a tanúm rá, hogy ennek a srácnak az életén lányok végtelen sora masírozik keresztül. Az új lakótársam baseball-játékos volt. Egy hatalmas játékos. A legjobb barátomat, Prestont is megszegyeníti. Ki se néztem, csak lenyomtam a kilincset, és kitártam az ajtót.

Alaposan meglepődtem. Egy magas bombázóra számítottam, akinek nagy-de-nyilvánvalóan-dögös mellei vannak, és a ruhája alól szinte minden kilátszik, és már éppen közölni akartam vele, hogy Cage el van foglalva egy másik hozzá hasonlóval.

Ehelyett egy hullámos, természetes vörös hajú lány állt előttem. Vörös szemekkel bámult rám a könnyáztatta arcából. Szemfestékpatakok sehol. A haja sima lófarokba volt összefogva. Farmert viselt, és egy eredetinek látszó fekete AC/DC koncertpólót. Nem lógott ki a köldöke, hogy felhívja a figyelmet a lapos, lesült hasra, ruhái nem feszültek a testén. A farmer egy kicsit lógott rajta, de a csípőjén jól mutatott. Éppen a lábait csodáltam a szűk szárú nadrágban, ám a lelkesedésem

alábbhagyott, amikor észrevettem, hogy egy csatos bőrröndöt szorongat a kezében.

– Cage itthon van? – kérdezte megtört, ám így is dallamos hangon. Nehezen bírtam megemésztetni, hogy egy ilyen lány keresi a tulajt. Mert Cage egyáltalán nem ilyenekre hajtott. Ez a csaj jellegtelen volt. Sűrű, rézszerű hajától a tornacsukájáig minden azt ordította, hogy „ez nem Cage esete”. A kezében a bőrrönd pedig, nos, nem tűnt valami biztatónak.

– Öm, izé, nincs itthon.

Vállá előreesett, és felzokogott. Apró, csinos kezecskéjével igyekezett elfojtani a nyilvánvaló kétségbeesést jelző hangot. A körmei legalább csinosak voltak. Nem túl hosszúak, a végük lekerekítve, halvány rózsaszínre festve.

– A nővéremnél felejtettem a mobilomat – sóhajtotta. – Fel kell hívnom Cage-et, bejöhetnek?

Cage egy fürdőruhamodell csajjal volt éppen, aki kiválóan illett az iskola baseballjátékosaihoz. Már ahogy elmesélte, abból is nyilvánvalóan kiderült, hogy a lakótársam nem sok időt kívánt este otthon tölteni. Cage nem vette fel a telefonját, én meg rosszul bírtam, hogy a csaj ettől még jobban elkeseredett. Rettenetes dolog villant át az agyamon. Csak nem terhes tőle?! Nem látta, milyen rohadtul ártatlan?

– Hát, izé, nem valószínű, hogy felveszi most. Olyan, hogy is mondjam: elfoglalt ma este.

A lány körülöttem toporgott, és keserűen mosolygott. – Tudom, miféle dolga van, de nekem akkor is fel fogja venni.

Meglehetősen magabiztosnak tűnt. Bennem sokkal több volt a kétely.

– Kölcsönadnád a telódat? – kérdezte.

Elővettem a zsebemből, és odaadtam neki. Képtelenségnek tűnt tovább vitatkozni vele. Abbahagyta a sírást, és szerettem volna, ha nem kezdi el újra.

– Kösz. Megpróbálom.

Néztem, ahogy a kanapéhoz megy. Ledobta a bőrröndjét, az nagyot puffant, aztán elvackolódott az ócska párnák között, mint aki már ezerszer járt ebben a házban. Mivel én csak két napja költöztem be, nem tudhattam, hogy mi a helyzet. Cage egy ismerős ismerőse volt, és éppen lakótársat keresett. Nekem sürgősen szállás kellett, a kérő meg éppen megfelelt. Preston és Cage a helyi főiskola baseballcsapatában játszottak. Preston megtudta, hogy szobát keresek, felhívta Cage-et, és bemutatott bennünket egymásnak.

– Nem vagy itthon, de az új lakótársad beengedett. Hívj vissza. – A lány szipogott egyet és letette. Csak bámultam, ahogy SMS-t írt. Szentül hitte, hogy ez a szoknyapecér azonnal visszahívja, ahogy megkapja az üzenetét. Egyre jobban aggódtam érte.

Amint befejezte, visszaadta a mobilt. Elmosolyodott, és két gödröcske jelent meg a foltos arcán. Basszus, de csinos volt!

– Kösz. Nem gond, ha várok még egy kicsit, csak amíg visszahív?

– Nem, dehogy. Kérsz valamit inni?

Bólintott, és felállt. – Igen, de megtalálom. A hűtő alsó polcán van, a sör mögött.

Döbbsenten követtem a konyhába. Ő lehajolt, és elővette a dugi itókáját. Miközben előrehajolt, képtelenség volt nem a fenekén feszülő csinos farmerjét bámulnom. Tökéletes, szív alakú popó, és bár a csaj nem volt magas, de a lábai mintha kilométer hosszúak lettek volna.

– Á, megvan! Cage feltölthetné a készleteket. Kénytelen az egyéjszakás vendégeit az én Jarritosommal itatni.

Teljesen megfjezhetetlen volt. Tudni akartam, hogy ki is ő valójában. Nyilvánvalóan nem az egyik csaja. Csak nem az a bizonyos nővér, akivel Preston randizott? Nagyon reméltem, hogy nem. Nagyon felkeltette az érdeklődésemet, ami már jó ideje nem történt meg velem. Már jó ideje senki, azóta, hogy az utolsó lány összetörte a szívemet. Éppen meg akartam kérdezni, hogyan ismerkedett meg Cage-dzsel, amikor, megszólalt a zsebemben a telefon. Odajött hozzám, és kinyújtotta a kezét. Tényleg azt hitte, hogy Cage hívja. Lenéztem, de egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy a lakótársam az.

A lány kivette a mobilt a kezemből.

– Halló?

Micsoda önző tyúk!

Nem maradhattam, Cage.

Véletlenül hagytam ott a mobilt. El voltam keseredve.

Igen, a lakótársad nagyon kedves. Tök rendes.

Nem, nem kell otthagynod a randit. Nyugodtan intézd a dolgod. Megvárlok.

Jó, nem megyek vissza.

Ő olyan, amilyen.

Nem, nem, tényleg jól vagyok. Csak szeretnék látni.

Nem. El fogok menni.

Cage...

Nem!

Cage.

Oké, jól van.

A lány átadta a mobilt. – Veled akar beszélni.

Igazán nem ilyen beszélgetésre számítottam. Ez a lány, azt gondoltam, tuti, hogy a testvére.

– Helló!

– Figyelj, ne engedd el Low-t, amíg haza nem érek. El van keseredve, nem akarom, hogy elmenjen. Adj neki a mexikói üdítőjéből. A hűtő legalsó polcán van, a sör mögött. Muszáj eldugnom, hogy a többi nő meg ne igya. A csajok valamiért imádják ezt a szart. Kapcsold be a tévét, szórakoztasd, találj ki akármit! Tíz percre vagyok, felkapom a gatyámat, és indulok. Tereld el a figyelmem, de hozzá ne érij!

– Oké. Ő a tesód?

Cage csuklott egyet. – Francot. A tesómnak sose vennék üdítőt, és a bűdös életben nem hívnám vissza, amikor két lánnyal vagyok egyszerre. Low az, akit feleségül fogok venni.

Szóhoz sem jutottam. Low nekem háttal az ablaknál állt. A hosszú vörös copf vége felkunkorodva a háta közepéig ért. Cage abszolút nem ilyen lányok után szokott rohangálni. Mit

akarhatott azzal mondani, hogy ezt a lányt fogja feleségül venni? Ennek semmi értelme!

– Tartsd ott, máris indulok – mondta Cage, és lecsapta a telefont.

A mobilt az asztalra dobtam, és csak bámultam a csaj hátát. Ő lassan felém fordult, alaposan szemügyre vett, aztán elmosolyodott.

– Elmondta, hogy feleségül fog venni, ugye? – kérdezte. Kedvesen nevetett, aztán beleivott a narancssárga üdítőjébe, melynek címkéjén spanyol felirat volt olvasható.

– Bolond fiú! Nem zavarnám, de senkim sincs rajta kívül.

Visszament az öreg, fakózöld kanapéhoz, és a lábát maga alá húzva elhelyezkedett rajta.

– Ne aggódj, nem megyek sehová. Kő kövön nem maradna a nővérem házából, ha oda jönne utánam, ha pedig nem találna ott, kitaposná a belét. Éppen elég bajom van a tesómmal, teljesen felesleges, hogy Cage is belekeveredjen ebbe.

A helyiség egyetlen székéhez mentem, hogy leüljek.

– Szóval eljegyeztétek egymást? – kérdeztem a meztelen lábujjait bámulva.

A lány szomorúan csóválta a fejét.

– Ugyan, dehogy. Cage-nek furcsa elképzelései vannak. Azért, mert azt mondja, hogy feleségül vesz, még egyáltalán nem biztos, hogy úgy is lesz.

A lány felnézett, és ivott még egy kortyot.

– Szóval akkor nem leszél Cage felesége? – Nagyon szerettem volna tisztázni ezt, mivel borzasztóan összezavarodtam, és a kelletténél jobban tetszett a lány. Ő beharapta az felső ajkát, csak akkor vettem észre, hogy az milyen szép és telt.

– Kislánykoromban Cage volt a *szomszéd srác*. Ő a legjobb barátom. Nagyon szeretem, és senkim sincs rajta kívül. Ő az egyetlen, akire számíthatok. Tulajdonképpen sosem jártunk, mivel én nem fekszem le vele, neki pedig létszükséglete a szex. Ráadásul az a fixa ideája, hogy ha az esküvő előtt járnánk, akkor annak rossz vége lenne, és elveszítene. Retteg attól, hogy esetleg elveszíthet.

Azon tanakodtam, vajon tudja-e, hogy legalább három lányt fűzött ez a pasi a héten, és valószínűleg éppen ágyban volt valakivel, amikor felhívta. Ez a lány sokkal jobbat érdemelne, mint Cage!

– Ne nézz így rám! Nem kell engem sajnálni. Jól ismerem Cage-et. Nyilván tudod, hogy milyen lányokra bukik, és azt is észrevetted, hogy én egyáltalán nem vagyok olyan. Nem járok a fellegekben. Két lábbal állok a földön. – Ekkor rám nézett, és édesen elmosolyodott. – Még a nevedet sem tudom.

– Marcus Hardy.

– Én Willow Foster vagyok, de mindenki csak Low-nak szólít. Örülök, hogy megismerhettelek.

– Én is.

– Te, ugye, Preston barátja vagy?

Bólintottam. – Igen, de ebből ne vonj le következtetéseket.

Végre elnevette magát, és ez az egyszerű, örömteli hang meglepett. Tetszett a nevetése.

– Nem fogok. Preston nem olyan rossz srác. Szívesen beadja a szépfiús bájait, de engem kerül. Cage meg is ölné, ha az égszínkéek szemeivel engem próbálna bűvölni.

Azért, mert Preston egy szoknyavadász, vagy egyszerűen azért, mert Cage Willow védelmezőjévé léptette elő magát? És vajon tényleg azt várja, hogy Willow várjon rá, amíg le nem nyugszik, és feleségül nem veszi?

– Low! – harsant fel Cage hangja, amint feltépte a lakás ajtaját. Körülnézett, és egyből Willow-hoz fordult.

– Jól van, édesem, annyira féltem, hogy elmész. Gyere ide!
– Cage-nek ezt az oldalát egyáltalán nem ismertem. Ehhez a Cage-hez csakis ez az édes kis vörös férhetett hozzá. Felhúzta a kanapéről a lányt, felkapta a magányos bőrröndöt, és bementek a hálósobába, miközben folyamatosan a fülébe suttogott. Ha nem mondta volna Willow, hogy nem fekszik le vele, akkor joggal dühöngtem volna már a gondolattól is, hogy hozzáér ehhez az édes teremtéshez azok után, hogy éppen kiugrott egy másik, sőt két másik lány mellől az ágyból. Így inkább a féltékenység marcangolt, mert tudtam, hogy ő dédelgetheti, és ő hallgathatja, amint finom hangján elmeséli a problémáit. És mert ő az, aki megoldhatja ezeket, nem én. Én csak véletlenül összefutottam vele. Tényleg: mi a francot törődöm vele?!

2. fejezet

WILLOW

Lenéztem, Cage az ágy mellett, a földön feküdt. Talált magának néhány takarót meg párnát, amikor visszaért a hajnali kiruccanásból. Búzlott a whiskytől meg a szextől. Amikor a bolondja mindenféle ismeretlen lánytól jött haza, nem engedtem az ágyamba. Ellenálltam a csábításnak, hogy kisimítsam a szeméből a hosszú, fekete haját. Indulnom kellett, és ha felébredt volna, akkor tuti, hogy nem enged el. Várt a tesóm, vigyáznom kellett az unokahúgomra, Larissára. Még mindig dühös voltam a nővéremre, de a kis Larissának szüksége volt rám. Ő nem tehetett róla, hogy az anyja egy önző dög.

Az ágytakaróval betakartam a félig meztelenül alvó Cage-et. Alsógatyára vetkőzött, hogy ne érezzem a ruháját átható cigaretaszagot, a whisky és az olcsó nő illatát. De hiába, ez sem segített. Nevetségesen kidolgozott teste aranybarna volt. Látszik rajta, hogy az anyja százszázalékos indián volt. Az apjától genetikailag – vagy más módon – nem örökölt mást, csak az átható kék szemeket. A sok közös vonásunk egyike az apahiány.

Összesen három tiszta ruha volt a bőröndömben. A piszkos ruháimat egy műanyag szennyestartóban gyűjtöttem, Cage szobájának a sarkában. Tényleg neki kellett már állnom a mosásnak. Előkaptam egy farmert és egy pólót, amellyel Cage egészítette ki szegényes ruhatáramat, és gyorsan felöltöztem. Megfésülködtem, és az előző napi szennyest is betettem a ruháskosárba. Finoman becsuktam az ajtót magam mögött, nehogy felébresszem, és a hűtő felé indultam. Kávéra volt szükségem, és készíteni akartam valami harapnivalót Cage-nek. Nyilván szüksége lesz rá a hosszú éjszaka után.

– Azt hittem, éjjel elmentél.

A hátam mögött ott ült Marcus Hardy a konyhaasztalnál, újságot olvasott, és már kávé volt a kezében. Bárcsak ne lenne olyan rohadtul vonzó! Marcus Hardy egyáltalán nem az esetem, egy csöppet sem illik hozzám. Felfoghatatlan, hogy fogadhatott be Cage egy ilyen fickót. Preston közeli jó barátja lehet, ami elég furcsa, hiszen ő is nagyjából olyan körülmények közt nőtt fel, mint Cage meg én.

– Cage volt az, aki éjszaka még elment.

Marcus megdermedt, ez ugyanaz a helytelenítő tekintet volt, mint amit már tegnap is láttam rajta. Egyáltalán nem érti, mi van Cage meg köztem. Persze, nem biztos, hogy elítélt bennünket, de azért ez így is zavart. Még akkor is, ha ilyen csodálatos zöld szemű srácot még sosem láttam.

– Cage nincs itthon?

– De, már visszajött. Volt egy késő esti hívása, elment, és aztán nemrég hazaért.

– Vagyis téged itt hagyott?

Sóhajtottam, és vettem magamnak egy kávéscsészét. – Ja.

– Csinálok magamnak tojást meg pirítóst, kérsz te is?

Igazán nem erre számítottam. Azt hittem, agyon fogja beszélni a dolgot, ami Cage és köztem van. Ehelyett reggelit akar csinálni nekem.

– Kösz, nem. Mennem kell vigyázni az unokahúgomra. Mindig viszek magammal kávé, de a bögrét visszahozom – mondtam, a kezemben lévő kávéra mutatva.

– Semmi gond, nem az enyém.

– Tudom. Én vettem Cage-nek, amikor ideköltözött.

Marcus a hűtőhöz ment, hogy kivegye a tojást meg a vaját. Be kell vallanom, szívesen megnéztem volna, ahogy főz. Aztán megreggelizhettünk volna együtt, és kipróbáltam volna, hogy meg tudom-e nevetetni. Biztos voltam benne, hogy gyönyörű a mosolya. Hogy a zöld szemek csodásan csillognak olyankor.

– Kár, hogy nem maradhatsz. Pedig rohadtul jól főzök.

Marcus elvette a mellettem lévő konyharuhát. Megcsapta az orromat a szappannal keveredő kávéillat, és még valami, ami a meleg nyári napokat idézte fel bennem. Alig bírtam ellenállni a készítésnek, hogy bele ne szagoljak az ingébe. Tisztára elment az eszem. Addig azt hittem, hogy a legjobb illat a világon Cage-é, amikor hazajön egy győztes meccs ünnepléséről. Cage édeskés sör- és cigaretaillata azonban nem versenyezhet a tiszta Marcus Hardyéval. De hát indulnom kellett.

– Jól van, rohannom kell. Kösz még egyszer, majd máskor bepótoljuk a reggelit. Oda kell érnem a tesómhoz, különben átrángatja ide a gyereket.

Marcus felnézett, és egy kicsit összevonta a szemöldökét. Mintha aggódna. Ha tudná, hogy ez életem legkisebb problémája... Kíváncsi lettem volna, mit szólna ahhoz, hogy éppen nincs hol laknom. Cage ágya és a nővérem kanapéja közt választhattam. Valahogy úgy éreztem, ha tudná, azonnal meg szeretné oldani, és ez melegséggel töltött el. Megráztam a fejem, hogy elűzzem a Marcusról szőtt álmokat. Kikerültem, elhessegettem magamtól az isteni jóságát, és az ajtó felé indultam.

– Minden rendben? – szólt utánam, amikor már a kilincsen volt a kezem. Elmosolyodtam. Rendben voltam. Ő törődött velem. De aztán az olyan fickók, mint Marcus, meg akarják menteni az egész világot.

– Persze – feleltem. Visszanéztem a vállam fölé, és rámosolyogtam, mielőtt kiléptem volna a való világba.

* * *

– Hol a *pokolban* jártál? Nem, nem is akarom hallani. Megint Cage York ágyában, igaz?! Jobban tennéd, ha nem kritizálnál engem, mikor te egy ilyen nőcsábásszal alszol.

Belülről haraptam a számat, nehogy felordítsak. A nővérem annyira kívül állt az életemen, hogy még azt sem vette észre, mennyire elzárkózom előle.

Cage valóban egy nőcsábász, de legalább forró, szexi csajokkal dug. Szigorúak az elvárásai. Azon meg mindig is jót mulattam, ha valaki azt hitte, hogy én is a számtalan hódítása közé tartozom. Először is, engem nem enged el maga mellől. Azokat a lányokat, akikkel lefeküdt, sosem tartotta maga mellett. Aztán meg, én nem vagyok elég magas, a hajam vörös, a csípőm túl széles, a melleim pedig túlságosan igaziak. Cage viszont a műmellekre bukik. Furcsa, de ez van. Vagyis a tesóm az élő megtestesülése annak, amelynekért Cage odavan. Igaz, neki is vörös a haja, de az övé göndör, ráadásul a nővérem magas és sovány. Neki jobban áll a vörös haj, mint nekem. Ő egy szexi vörös. Én nem annyira.

– Megjöttem. Menj már, és ne kiabálj meg káromkodj Larissa előtt. Egy hetembe telt, mire leszoktattam arról, hogy a *bassza meg*, ha leejt valamit.

Ha nem aggódtam volna amiatt, hogy ez még egy kicsit korai a szótárában, akár jót is szórakozhattam volna rajta. Az etetőszékében ülhetne, és egymás után dobálhatná a földre a kekszet. Amint a kopott linóleumon koppan, máris kiabálhatná: *bassza meg!*, és tapsikolhatna hozzá. Mindez az én drága nővérkémnek volt köszönhető, aki folyton ezt kiabálta, amikor Larissa leejtette az ennivalóját. Az unokahúgom meg játékot csinált belőle.

– Szerintem pedig vicces. Na de most mennem kell. Hívd fel Janet Hallt: tudod, az a sárga hajú asszony a hajcsavaróival, aki itt lakik a szomszédban. Kérdezd meg, hogy tud-e holnap vigyázni Larissára. Neked órád van, igaz?

– Igen – bólogattam.

Nem szerettem, ha a macskás nő vigyáz Larissára. Legutoljára összevissza karmolászták a kislányt a házban lévő macskák, ráadásul az egész ház bűzlött a macskaszartól. Viszont nem hiányozhattam a suliból, és nem ronthattam, mert akkor elvesztettem volna az ösztöndíjamat, amire pedig szükségem volt. A Faulkner Főiskola volt az egyetlen sulis, ahová bekerülhettem. Ha elvesztettem volna az ösztöndíjamat, akkor vége a tanulásnak. Persze, ki is fizethettem volna a tandíjat, de mivel otthon sem volt, ez meglehetősen reménytelennek látszott.

– Oké, indulok. Ne hívj! Ha valami gond van, oldd meg!

Már ott sem volt. Semmi puszi Larissának. Ha másért nem, hát ezért biztosan utáltam a nővéremet.

Anyám meghalt rákban, amikor 12 éves voltam, itt maradtam egyedül a nővéremmel. Tawny akkor 18 éves volt, ő gondoskodott rólam. Szerencsére a ház ki volt fizetve, hála az anyám éveken át tartó spórolásának. A házat Tawny örökölte, a sovány bankszámlával együtt. A főiskolát félbehagyva állást szerzett, hogy ki tudjuk fizetni a számlákat. Amint lehetett, én is szerettem magamnak délutáni melót, hogy pénzt keressek. Aztán, úgy egy évvel ezelőtt, megszületett Larissa, és a dolgok még rosszabbra fordultak. Tawny közölte, hogy nem tud tovább támogatni, és találjak magamnak másik lakhelyet. A pincérfizetésemből nem telt saját albérletre. Tawny úgy döntött, hogy ha munkaidőben vigyázok Larissára, akkor aznap éjjel ingyen alhatok nála. A baj csak az volt, hogy nem minden nap volt rám szüksége, és ha nem vigyáztam Larissára, akkor nem maradhattam nála.

Ez elég durván hangzik, de az az igazság, hogy tulajdonképpen helyeseltem, hogy Larissa apja ott van azokon az éjszakákon, és Tawny nem akarja, hogy megtudjam, ki az. Ha nem titkolta volna Larissa apjának kilétét, akkor biztos, hogy ott maradhattam volna. Talán egy meleg pasi miatt lettem kirúgva.

Először a metodista menhelyre mentem, de amikor Cage megtudta, hogy azért mentem oda, mert Tawny kidobott, begurult.

Azóta nála tanyázok. Egy darabig küzdöttem a hülyesége ellen, hogy feleségül fog venni, de be kellett látnom, hogy szükségem van rá. Igaz, hogy néha basáskodott felettem, meg tök hülye volt, de akkor is gondoskodott rólam. Más még sosem tette. Ráadásul ő még örült is ennek.

A nagyanyja a végrendeletében Cage-re hagyta a matracában gyűjtött összes pénzét. Cage sosem találkozott vele, mivel az anyja 16 éves korában lelépett otthonról, és soha többé nem ment vissza. Óriási meglepetés volt, amikor megkapta a több mint 200 000 dolláros csekket. Cage első dolga az volt, hogy vett egy lakást. Egy kis biztonságra vágyott, rájött, hogy ez egy jó befektetés. A maradék pénzt betette a bankba, és csak a kamatokhoz nyúl. Az első perctől kezdve azt akarta, hogy költözzek hozzá.

– Lowlow, ki! – követelőzött Larissa, apró, duci öklöcskéjével az etetőszék tálcáját püfölve. Nemrég sikerült átszoktatnom az anyáról a Lowlow-ra. Muszáj volt, mert Tawny őrjöngött, ha engem szólított anyának. Nehéz munka volt.

– Jól van, kiveszlek, de előbb lemossuk a banánt a kezetről.

MARCUS

– Mikor ment el Low? – dörögte Cage, amint kilépett a fürdőszobából egy órával Willow távozása után. A szoba másik végében is éreztem a lehelete whiskyszagát. Hogy tudott Willow mellette aludni?!

– Úgy egy órája.

Cage bólintott, és előkotorta a mobilját a zsebéből. Igyekeztem úgy tenni, mintha a laptopom képernyőjére figyelnék, nem pedig arra, amit a telefonba mond.

– Hé, bébi, miért nem ébresztettél fel?

Ne már! Tudod, hogy a kedvéért felkelek.

Sajnálom. Nem kellett volna itthagyalak.

Tényleg nem. Azt hittem, alszol.

Azt szeretném, hogy gyere vissza ma este, és kérlek, rakd el a kulcsot. Kint hagyom neked. Nem szeretem, ha nála vagy, és eszedbe ne jusson még egyszer visszamenni arra a kibaszott menhelyre.

Érted megyek, ha nem tolod át ide ma este a seggedet!

Meccsem lesz. Eljönnél? Ígérem, utána veled maradok.

Oké, rendben. De gyere! Ha annyira pihenned kell a holnapi sulis előtt, akkor told át ide azt a szexi seggecskédet, és feküdj le aludni. Ígérem, ma este nem fogok bűzlteni.

Cage röhögve lerakta a telefont.

– Ez a nő megőrjíít, esküszöm!

Felnéztem a számítógépemből. Cage éppen kávéval töltött magának.

– Legalább ivott egy kávé, mielőtt elment?

– Ja, persze.

Cage bólintott, és a pultra támaszkodott.

– Fáradtnak vagy szomorúnak látszott?

Vesztesnek látszott, de ezt nem akartam mondani. Nem annyira Cage miatt, hanem mert úgy gondoltam, hogy Willow nem örült volna, ha közlöm ezt a megfigyelésemet. – Rendben volt.

A telefonban emlegetett éjjeli menedékhelyen gondolkodtam. Összeszorult a szívem a gondolattól, hogy Willow ott tölthette az éjszakát.

– Mit jelent az, hogy ne menjen a menedékhelyre?

Cage a fejét csóválta, és káromkodott. – Az a rohadék nővére. Egyszerűn kidobta. Csak később tudtam meg, hogy az egyik templom éjjeli menedékhelyén alszik. Teljesen felbaszta az agyamat. Pusztá kézzel meg tudtam volna ölni a nővérét.

– És most hol lakik? – éreztem, hogy nem fogok örülni a válasznak, de tudnom kellett.

– Amikor az unokahúgára vigyáz, akkor ott alhat. A többi nap idejön. Csomószor megpróbáltam rávenni, hogy költözzön be abba a szobába, ahol most te laksz, de nem volt hajlandó. Merthogy folyamatosan nem viselné el az életmódot. Csak azért nem erőltettem, mert nem akarom elveszíteni. Ha megtudná, milyen szemét alak vagyok, végleg itt hagyna. Azt meg nem bírnám elviselni.

Ezt baromira elcseszte a fickó. Hogy gondolhatta, hogy tényleg szereti Willow-t, ha képtelen mellette egyetlen hosszúlábú,

szilikonmellű tyúknak is nemet mondani azért, hogy vigyázzon rá, és gondoskodjon róla?

– Értem – feleltem, pedig egyáltalán nem értettem.

Cage vihogva letette a kávéját. – Na, ezt kétlem.

Semmit sem válaszoltam, mivel igaza volt.

* * *

Felriasztott a kopogás, pedig már órák óta számítottam rá. Cage szólt, hogy Willow hét körül fog jönni, mégis meglepően ideges voltam. Magamnak akartam. Tudtam, hogy ez ostobaság, de vágytam rá. Lenyűgözött. Ugyanakkor szétrobbantam a dühtől, hogy a nővére megint kirúgta. Pedig ma vigyázott a gyerekekre.

– Szia, Marcus! – köszönt rám mosolyogva, miután ajtót nyitottam, és odébb léptem, hogy bejöhessen.

– Isten hozott!

– Remélem, nem zavarlak ma este. Csináld csak a dolgod, mintha itt se lennék. Eltűnhetek Cage szobájába, ha egyedül szeretnél lenni.

Ki-zár-va!

– Nem, izé, inkább társaságra vágyom. Csak próbáltam bejelentkezni az online kurzusaimra. Szükségem van egy kis pihire, meg némi valódi beszélgetésre.

Willow bólintott, és mindkét gödröcske megjelent az arcán.

– Jól van. Kivettem egy DVD-t, és hoztam mindenfélét egy házi pizzához – mondta, és előkapta a vászon bevásárlószatyrát.

A másik kezében az öreg bőröndöt szorongatta. Összeszorult a gyomrom a gondolattól, hogy mindenhová magával kell hurcolnia a cókmókját. Meg attól, hogy egy ilyen kis bőröndben elfér mindene.

– Ez jól hangzik.

– Mennyire vagy jó zöldségaprításban?

Feltúrtem az ingem ujját, és megfeszítettem a karomat. – Az a helyzet, hogy abban elég jó vagyok.

Willow elnevette magát, ettől pedig úgy éreztem magam, hogy nemcsak zöldségeket tudnék szeletelni, hanem hegyeket is odébb tudnék tolni.

Mögötte maradtam, és a hátában gyönyörködtem. Csodás lábait sem rejtette el a farmer. Khakiszínű sort volt rajta, piros toppal, amely kiemelte tökéletes melleit és krémszínű bőrét. Gyönyörűsége haja szabadon omlott a hátára. A bársonyos hullámok egészen valószínűtlennek hatottak.

– Kell lennie valahol egy jó késnek az egyik fiókban, néhány hete hoztam át. Légy szíves, keresd elő, szerezz hozzá egy vágódeszkát, én meg addig megmosom a zöldségeket.

Miközben a kést keresgéltem, azon igyekeztem, hogy ne vigyorogjak, mint egy idióta.

– Mennyi idő az unokahúgod? – Elhatároztam, hogy többet megtudok róla ma este. Mert a lány tiszta rejtély volt. Willow hátranézett, és elmosolyodott.

– Múlt hónapban múlt egyéves.

Kihúztam a fiókot, a kacsák közt ott volt a kés. – Megvan!

– Szuper. Tessék, kezd a gombákkal – mutatott a konyharuhán száradó nedves zöldségekre.

– Igenis, asszonyom!

– Hogy jöttök ki Cage-dzel? Mert hát ti egészen mások vagytok, amennyire meg tudom állapítani.

Mire gondolhatott pontosan?! Nem mintha elszomorodtam volna attól, hogy úgy gondolja, nem vagyok baseballjátékos, de az világos volt, hogy Cage-et valamiért abszolút nagyra tartja.

– Igazán remek srác. Nem sok ilyen akad. Könnyen talállok nyugodt időszakot az online óráimra.

– Cage nem bír megmaradni egy helyben. Társaságra van szüksége. Mindig ilyen volt. Amikor kicsik voltunk, akkor is folyton elmázkált. Rengetegszer mászott be hozzám éjszaka, mert túl későn ért haza, és az anyja kizárta.

Képtelen voltam megérteni, hogy egy szülő hogyan zárhatja ki éjszakára a gyereket, csak azért, mert későn ment haza. Az enyéme, ha későn értem haza, mindig ott álltak az ajtóban, hogy kioszthassák a megérdemelt büntetést.

– Ne ráncold a homlokod! – mondta, és nevetve megbökött a könyökével. – Látom a gondolataidat. Preston a barátod, te is ismerhetsz ilyen családokat. Na, a legtöbben a mi környékünkön így nevelkedtek.

Erőltetetten elmosolyodtam, és a zöldségre koncentráltam.

– Nem, vagyis, tudom – feleltem. Ennek nem volt semmi értelme. Willow elnevette magát, és nekiállt a pizzatészta dagasztásának.

Csöndben dolgoztunk, igyekeztem a zöldségszeletelésre koncentrálni, miközben ő a tésztát gyúrta és dögönyözte. A karja karcsú volt, az izmai elbűvölően megfeszültek a tészta-gyúrás közben. Mi ütött belém?

– Na és azért jöttél haza, mert meguntad az egyetemi életet, vagy valami nagy terv miatt változtattál?

Nem ő volt az első, aki ez megkérdezte. Erre volt kíváncsi minden barátom, aki tudta, hogy milyen jól éreztem magam Tuscaloosában. Ők azt is tudták, hogy azért is mentem el, mert kellő távolságba akartam kerülni attól a lánytól, aki a múlt nyáron elrabolta a szívemet.

Azonban Willow volt az első, akinek igazán szerettem volna elmondani az igazat, de ez még korai lett volna.

– Családi okok miatt.

Felkészültem, hogy tovább fog faggatózni, mint Preston, de ő csak bólintott, és felkapott egy marék gombaszeletet, hogy a pizzára szórja.

– A család néha mindent összezavar, nem igaz? – A védekező hangtól megrémültem. De mégsem ölelhettem meg és ígérhettem meg neki, hogy majd minden rendbe jön, mert még frászt kapott volna. Inkább csak bólogattam, és hagymát szórtam a pizzára, de úgy, hogy a karunk egymáshoz érjen.

– Még sosem ettem ilyen finomat – lelkendeztem, miközben segítettem Willow-nak eltakarítani a konyhai romokat.

– Jó csapat vagyunk – mosolygott rám a válla fölött, miközben betette a DVD-t a lejátszóba.

A merev hátú székre ültem, meghagytam neki a kanapét. Kettőnknek is elég hely lett volna rajta, de nem akartam, hogy kényelmetlenül érezze magát.

Willow a homlokát ráncolva felém fordult. – Marcus, én nem harapok. Nyugodtan ideülhetsz mellém a jó öreg kanapé-ra. Az a szék rohadtul kényelmetlen.

Nem kellett kétszer mondania, már ugrottam is, leültem a kanapé végében, és kinyújtottam magam elé a lábamat.

– Nem akartam kéretni magam, csak udvariaskodtam.

Willow elnevette magát, és hozott egy takarót. Ő meglepő módon nem a kanapé másik szélére ült, hanem közvetlenül mellém, csak éppen hogy nem értünk egymáshoz. Kezében volt a takaró.

– Téged is betakarjalak?

– Igen – feleltem. Egyáltalán nem fáztam, de nem hagytam volna ki, hogy egy takaró alatt ülhessek vele.

Willow szétterítette a takarót mindkettőnkön. – Meg is vagyunk.

A sötét helyiséget csak a tévéképernyő világította meg. Willow meleg teste kíváncsú volt. Szerettem volna közelebb húzódni hozzá, és ujjaimat végighúzni a haján. Mióta tegnap este a könnyes szemét megpillantottam az ajtóban, azóta szeretném megpróbálni, hogy tényleg olyan puha-e az a haj, mint amilyennek látszik. Ő meg, mintha a gondolataimban olvasott volna, a fejét a vállamra hajtotta.

– Ugye, nem haragszol, de filmnézés közben olyan bújós vagyok.

Alig bírtam megszólalni. – Öm, persze, dehogy.

Bár ő közelebb bújott hozzám, én továbbra is a kanapé támláján tartottam a kezem, erősen fegyelmezve magam, nehogy megsimogassam a haját.

– Még csak nem is romantikus vígjátékot hoztam. Rád gondoltam a kölcsönzőben, olyannak tűnsz, aki nem bírja a nyálas vígjátékokat. Inkább egy sci-fit vettem ki.

Úgy, hogy mellém kuporodott, még a rohadt *Neveletlen hercegnőt* is megnéztem volna, amit pedig ki nem állhatok azóta, hogy a húgom ezerszer megnézte velem, amikor kicsik voltunk.

Megnyugtattam, hogy a sci-fi szuper lesz, amúgy is képtelen lettem volna bármire odafigyelni a hajából áradó levendula-illatfoszlányoktól.

3. fejezet

WILLOW

– Low! – Marcus suttogott a fülembé. Közelebb húzódtam a hanghoz, és mélyeket lélegeztem. Olyan finom volt az illata, legszívesebben a ruhája alá bújtam volna.

– Low, ébredj fel! – szólt egy kicsit hangosabban. Kinyújtóztam, és kinyitottam a szemem. Néhány másodperc kellett ahhoz, hogy a szemem megszokja a sötétséget. Elsőként Marcus Hardy kigyúrt hasát pillantottam meg, mely kikandikált a sötétkék pólója alól. Csak ezután vettem észre, hogy az ölében fekszem.

– Bocs, hogy felébresztettelek, de hajnali kettő felé jár, és gondoltam, le szeretnél feküdni, mielőtt Cage hazaér.

A puha pamuttrikója csücskét szorongattam. Amint észrevettem, azonnal elengedtem. Te jó ég! Csak nem próbáltam levetköztetni álomban!? Istenem! Csak reménykedtem.

Felültem, és nagyot ásítottam. – Sajnálom, elaludtam az öledben – dűnnyögtem, de közben éreztem, hogy ég az arcom.

Marcus vigyorgott, és zöld szemei gonoszul csillogtak.

– Ugyan már. Ezer éve nem éreztem ilyen jól magam.

Lehajtottam a fejem, és a számat harapdáltam, nehogy ostobán vigyorogjak. – Hát, tényleg jó volt. Leszámítva, hogy beszúnyáltam.

Észre sem vettem, hogy a kuncogása melegséggel töltött el. Ilyesmihez nem voltam hozzászokva, de jólesett. Több volt, mint kedves. Úgy éreztem, hozzá tudnék szokni.

– Le kéne feküdnöd. Reggel korán kezdődik a sulis – mondta halkan.

Bólintottam, felálltam és elindultam Cage szobája felé. Mielőtt bementem volna, hátrafordultam, hogy jó éjszakát kívánjak neki.

– Aludj jól! – felelte. Marcus mély hangja visszhangzott a sötétben.

* * *

– Helló, bébi, megjöttem, és tiszta vagyok. Lezuhanyoztam, és megittam egy fél üveg szájöblítőt – suttogetta Cage a fülemben, miközben bemászott mellém az ágyba. Leragadt a szemem az álmodástól, de nem hagytam, mert látni akartam a napfelkelést. Aztán befordultam, és aludtam még egy óracska.

– Sajnálom, hogy egyedül kellett töltened az egész estét, nem így terveztem – suttogetta Cage, miközben megfogta a kezemet. Az ágyban nem hagytam, hogy szorosan hozzám bújjon. Abból csak rossz sült volna ki. Olyankor mindig kedvet kap hozzám. Néhányszor már megpróbáltuk, de én sosem hagytam, és Cage olyankor kénytelen volt leköltözni a padlóra. Nem akarom,

hogy kettőnk közt az megtörténjék. Cage az én családom. Ez sohasem fog megváltozni.

– Jól van – motyogtam.

– Jól telt az estéd? Láttam, hogy pizzát süttöttél, és hagytál néhány szeletet a hűtőben.

Csak bólintottam.

– Marcus veled evett?

Megint bólintottam.

– Low, ő más, mint mi. Ugye, tudod?!

Értettem, hogy mire gondol. Marcus nem illett a mi csapattunkba. Cage azt akarta, hogy ne is gondoljak arra, hogy bármi lehet köztem és a lakótársa között. Én csóró voltam, Marcus meg gazdag.

– Nem vagyok hülye!

– Rohadtul nem vagy az. És ez a Marcus gyerek sosem lesz képes felfogni, hogy te milyen rohadtul tökéletes és okos vagy. Képtelen lenne észrevenni.

Szerettem volna haragudni Cage-re, de tudtam, hogy igaza van. Ha Marcus tudná, honnan jövök, hogy ki vagyok, egy napig sem maradna mellettem.

– Tudom – suttogtam bele a sötétbe.

– Szeretlek, Low.

– Én is téged.

– Akkor tedd ezt el! – mondta Cage. A tenyerembe tett egy kulcsot, és ráhajtotta az ujjait. – Engem megnyugtat, ha van nálad kulcs. Kérlek, fogadd el!

Nem válaszoltam, mert nem tudtam, mit is mondjak. Az a helyzet, hogy akartam a kulcsot. Titokban úgy éreztem, hogy így még gyakrabban láthatom Marcust.

A következő pillanatban Cage már finoman horkolt a fülembe. Ott feküdtem mellette, és a plafont bámultam. A sors olyan igazságtalan. Folyton durva tréfákat űz velem. A legújabbnak Marcus Hardy volt a neve.

Reggel 7-kor kijöttem Cage szobájából, és legnagyobb meglepetésemre Marcusba ütköztem. Azt képzelni sem mertem volna, hogy a tűzhelynél éppen szalonnás rántottát fog sütni.

– Jó reggelt! – Marcus ellenállhatatlanul csinos volt, ahogy ott főzőcskézett pizsamagatyában és pólóban, mely eltakarta isteni mellkasát (tegnap meglestem).

– Nem akartam, hogy éhesen menj a suliba. Mivel fent voltam, gondoltam, összeütök neked valamit.

Elovadt a szívem. Még soha senki sem csinált nekem reggelit. Még anyám se. A sors igazán mocsok tud lenni! Miért kell ennek az izgalmas, helyes, szexi pasinak éppen Hardynak lennie? Miért nem lehet az egyik környékbeli srác?! Valaki, aki megérti az életemet, aki nem ítélkezik, és aki emiatt nem lát másnak?!

– Aranyos vagy!

Marcus elvigyorodott, és egy tányért nyújtott felém. – Akkor a küldetés teljesítve.

Halkan nevettem, nehogy felébrezzem Cage-et, és elvettem a felém nyújtott tányért.

– Kávét is csináltam. Hogy szereted?

Ez már túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Visszanéztem a hálósoba felé, hátha még mindig ott alszom az ágyban. Az egész inkább álom volt, mint valóság.

– Cukor? Tejszín? – Marcus hangja visszarántott a valóságba. Rámosolyogtam.

– Mindkettőt kérek. Két kanál cukor. És köszönöm. Tényleg. Még soha senki sem csinált nekem reggelit. Szóhoz sem jutok!

Marcus még boldogabban vigyorgott, és volt valami a szemében, amiről azt reméltem, hogy nem csak odaképzeltam. Érdeklődést láttam benne. Észre lehetett venni. Talán azért, mert azt hiszi, hogy könnyen megkaphat?

– Nagyon szívesen, és ha sokáig így nézel rám, akkor talán a személyi szakácsod is leszek.

Ezen muszáj volt nevetnem. Úgy tűnt, ő a leghelyesebb srác, akivel valaha is találkoztam.

Aztán Marcus szeme elkomorodott, és szinte áhítatosan megsimogatta az arcomat. – Igazán tetszenek a gödröcskéid – suttogetta.

Forróság öntötte el a nyakamat, majd az arcomat. Tudtam, olyan vörös lettem, mint egy paradicsom. Na, ezért utálok a sápadt arcbőrömet.

– Kérlek, ülj le, és egyél!

Csöndben szót fogadtam. A második falat rántottánál tartottam, amikor Marcus leült velem szembe az asztalhoz.

– Milyen órád lesz ma?

– Matek.

Erre elvigyorodott: – Szívesen segítek, ha kell, matekban jó vagyok.

Rászorulnék a segítségre, de kételkedtem abban, hogy képes lennék hosszabb időre abbahagyni a szolgálatát meg a bámulását, és odafigyelni a magyarázatára.

– Kösz.

Marcus bólintott, majd megitta a kávéját. – Visszajössz ma este?

Örültem, hogy megkérdezi, mert akkor látni akar. De azt is tudtam, hogy vigyáznom kell ezzel, mert fájdalmat fog okozni.

– Nem biztos, nem hiszem. Azt hiszem, a nővéremnél leszek.

Nem akartam bonyolítani a dolgot, ráadásul ez valószínű is volt, mivel előző nap nem vigyáztam Larissára. És különben sem költözhettem be állandóra Cage ágyába.

Marcus a homlokát ráncolta, olyasmin törte a fejét, ami aggasztotta.

– Engem nem zavar, ha itt vagy. Teljesen megértem, ha itt akarsz maradni. Végül is, ez Cage kérése.

Mosolyogtam, és lenyeltem az utolsó falat szalonnát.

– Kösz, de nem miattad. Nem költözhetek egyszerűen csak ide. Nem illek Cage stílusához, és a végén az agyára mennék. Ő nem így látja, de nem akarok visszaélni a vendégszeretetével.

Marcus a fejét csóválta. – Nem fogsz visszaélni vele. Én tudom, hogy Cage nem akarja, hogy máshová menj. Meg akar téged óvni.

Mosolyogva kivittem a tányéromat a mosogatóba. – Cagenek, akár tudja, akár nem, mindenképpen szüksége van a szabadságára és a saját szobájára.

Marcus a homlokát ráncolta, de nem válaszolt.

– Még egyszer kösz a reggelit. Ez volt a legkedvesebb dolog, amit valaha értem tettek.

Szavaimtól egy kicsit enyhült Marcus feszültsége, el is mosolyodott, de ott maradt a szemében az aggodalom. Istenem, le fogja küzdeni az akadályokat. Távolságot kell tartanom tőle!

– Mennem kell, szia – kiáltottam vissza még az ajtóból.

– Szia, Willow!

MARCUS

Nem sokkal Willow távozása után Amanda hívott kétségbeesetten. Kiderült, hogy az apám előző este nem ment haza, az anyám meg sírva bezárkózott a szobájába, ahonnan még reggel sem jött elő. Először anyát néztem meg. Igyekezett vidám arcot vágni a tiszteletemre, de a szeme alatti sötét karikák elárulták, hogy tudja, mi a helyzet. Ideje volt, hogy beszéljek az apámmal.

A Sea Breeze-i gimnázium parkolójából megláttam Amandát. A kávézó előtti asztalnál ült Sadie White-tal. A húgom sírt, Sadie átkarolta. Nem tudtam, mennyit mesélt el Amanda a bárátnőjének. Sadie-t nem láttam két hónapja, nem is beszéltem vele azóta. Hiányzott, de könnyebb volt így, hogy távol maradtam tőle. Sadie volt az, aki elfutott előlem. Elég hülyén hangzik,

de lecsapta a kezemről egy rocksztár. Jax Stone, a legmenőbb ifjú celeb, volt mindkettőnk munkaadója tavaly nyáron. Egy csapatban dolgoztunk a Sea Breeze melletti privát szigeten lévő nyaralójában. A csávó első ránézésre belezúgott Sadie-be. Szerencsétlenségemre ez kölcsönösnek bizonyult.

Leparkoltam, és elindultam feléjük. Először Sadie aggódó tekintetével találkoztam. Ebből világos volt, hogy már minident tud.

– Szia, Sadie, kösz, hogy vele vagy – mondtam, miközben megöleltem a tesómat. Amanda a karjaim közé vetette magát, és még hevesebben zokogott. Egész teste reszketett. Pusztá kézzel meg tudtam volna ölni az apámat. A fene essen belé!

– Elmondta nekem. Nagyon sajnálom, Marcus – mondta Sadie.

Bólintottam. – Igen. Én is. Seggfej. Egy önző barom.

Sadie még csak nem is csodálkozott. Ő aztán tudja, milyen dühös lehet az ember egy szülőre. Neki kellett törődnie az anyjával, amíg meg nem ismerkedett Jax Stone-nal, aki aztán segített neki megoldani minden baját. Az egyik ilyen probléma Jessica volt, Sadie zavarodott, önző édesanyja.

– Csak szeretnék eltűnni innen. Elmehetnék hozzád? – kérdezte Amanda hüppögve.

– Persze. Sadie, szólnál az irodán, hogy elviszem Amandát?

Sadie bólintott, és felállt. – Oké. És ha bármit tehetek, hívj csak fel nyugodtan!

– Köszönöm, Sadie.

Belekaroltam a hógomba, és elindultunk a furgonom felé.
Először meg kellett valahogy nyugtatnom, aztán mehettem
csak az apámhoz.